

A watercolor illustration of a fountain in a park. The fountain has a tiered basin with water cascading down. In the background, there are green trees and a building with windows. The overall style is soft and painterly.

BETTY NEELS

Hüvastijätku pole vaju

Kirjastuselt Ersen ilmunud
Betty Neelsi raamatud:

Armastuse õppetund
Õnnelik kohtumine
 Saatuse käsi
 Mu kõige kallim
 Talvepulmad
 Poissmehe pulmad
 Täiuslik naine
Abiellumine Maryga
 Sõrmus teetassis
 Midagi maagilist
Saatus on ettearvamatu
Roheliste silmadega tüdruk
 Henrietta loss
 Laupäevalaps
 Ainult juhuslikult
Hüvastijätu pole vaja

BETTY
NEELS

Hüvastijätu pole vaja

Inglise keelest tõlkinud Tiina Kanarbik

ERSEN

Betty Neels
No Need to Say Goodbye
2011

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.
Kaanekujundus koos fotodega pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.
See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Evelin Piip
Korrektor Inna Viires

© 1989 by Betty Neels
© 2018 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

M02341418
ISBN 978-9949-82-179-2

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest www.ersen.ee

Esimene peatükk

Sel öisel tunnil haiglas oleks pidanud olema rahu majas: patsiendid magasid, traumaosakond oli ajutiselt vaikne ja õed, kellel oli alati kiire, võisid teha väikese vaheaja, et süüa või juua tassikese teed. Ent täna, nagu sageli juhtus, pani vilkuvate tuledega kiirabiauto valveõde püsti kargama ja ta läks vastu parameedikule, kes just ukse juurde jõudis.

„Koronaartromboos,“ ütles mees napilt. „Paha lugu.“

Valveõde noogutas, ütles üle õla tudengist õele, kes oli temaga koos valves: „Otsi üles õde Payne, räägi talle, mis juhtus, ja palu tal siia tulla,“ ning sammus kiirabiauto juurde.

Õde Louise Payne, kes istus laua taga, kingad jalast võetud, teekruus käeulatuses, kirjutas parajasti raportit ning pani kergelt ohates sullepea kõrvale, kui telefon helises. Ta tõstis toru, kuulas keskendunult, ütles rahulikult: „Ma tulen kohe, õde. Minge tagasi neile appi. Ma kutsun doktor Gilesi,“ ning pani kingad jälle jalga.

Doktor Giles, valvearst, oli just voodisse läinud; ta mähatas, sest pidi oma kergest tukastusest loobuma, ja vastuseks õde Payne'i kindlale hääletoonile, millega tal paluti traumaosakonda minna, mõmises jälle midagi. Õde pani toru ära, teades, et hoolimata mähatustest tuleb mees kohe, ja läks ka ise traumaosakonda.

Valveõel oli hea meel teda näha; sinna toodud mees oli halvast seisundis ja õel polnud koronaartromboosiga kogemusi; õde Payne võttis ilma pikemata tööjärje üle ja kui doktor Giles saabus, püksid ja sviiter pidžaama peale tõmmatud, asusid nad koos tegutsema.

„Kes see mees on?“ küsis doktor Giles tööd katkestamata.

Ka õde ei katkestanud oma tegevust. „Valveõde?“ küsis ta, ilma et oleks ringi pööranud.

„Kiirabi kutsus inimene, kes nägi teda tänaval lamamas. Keegi härra Tom Cowdrie... Nad leidsid mantlitaskust ümbriku. Mul pole olnud aega...“

„Ei, muidugi mitte.“ Õde Payne'i pilk liikus korraks doktor Gilesi poole. „Ted, see on parlamendiliige... Palun kutsuge politsei. Ted, kas peaks doktor van der Lindeni kutsuma?“

„Jah. Kas valveõde võiks jätkata? Keegi teine võib politsei kutsuda, eks?“ Ta vaatas teadvuseta patsienti. „Ei, parem mitte – ma jään siia. Las valveõde võtab üle. Anna oma telefon.“

Õde Payne noogutas nõusoleku märgiks, võttis telefoni, valis numbri ja ootas. Hää, mis ta kõrvu jõudis, oli

pisut ärritunud, sest kell oli kolm öösel, aga naine ise jäi väga rahulikuks. Ta ei saanud vabandustele aega raiasata. „Just toodi keegi härra Cowdrie – parlamendiliige. Koronaartromboos. Doktor Giles tahaks kuulda teie nõuannet, *sir*.“

„Kümme minutit,“ ütles hääl ja liim jäi vaikseks.

Kui keegi oleks kella vaadanud, oleks ta näinud, et St. Nicholase haigla vanem-meditiinikonsultant saabus traumaosakonda üheksa minuti pärast. Ta oli suur mees, kindlasti üle saja üheksakümne sentimeetri pikk ja turjakas, ta heledad juuksed olid juba hõbedased ning ta nägi oma pisut kongus nina, kindla joonega suu ja siniste silmadega, mis olid pooleldi peidus raskete laugude taga, väga hea välja. Tal oli seljas õhuke polosärk ja jalas viigipüksid ning keegi poleks osanud arvata, et ta oli pärast sügavast unest äratamist sõitnud autoga läbi Londoni tänavate kodust miili kaugusele haiglasse. Tal õnnestus ikkagi välja näha nii, nagu läheks ta kiirustamata palatisse visiidile.

Ta noogutas doktor Gilesile, naeratas põgusalt öde Payne'ile ja kummardus patsiendi kohale, kuulates samal ajal doktor Gilesi lühiülevaadet juhtunust.

Ta noogutas ning jagas käske maneeris, mis ei lasknud kellelgi käed rüpes istuda. See, kes oli röntgenivalves, tuli üles äratada, samuti need, kes pidid öösel laborisse tulema. „Ted, politsei on siin, anna neile härra Cowdrie aadress – tuleb ta naisele teatada. Palun tegele sellega, eks?“

Doktor van der Linden oli sviitri seljast võtnud, et saaks paremini oma patsiendiga toimetada. „Palun hoia-tage intensiivraviosakonda, õde. Kohe, kui saab teda liigu-tada, viime ta sinna.“

Möödus üle poole tunni, kuni härra Cowdrie ette-vaatlikult intensiiviosakonda toimetati; õde Payne jälgis, kuidas doktor van der Lindeni laiad õlad koos kande-raamiga ukse taha kadusid, ning kuulas osavõtlikult Ted Gilesi juttu sellest, et nüüd pole enam mõtet voodisse minna, vaatas, kas õed on traumaosakonnas koristama hakanud, ja läks väsinult oma kabinetti. Ta hommikune vahetus oli kohe-kohe algamas ja tal oli veel vaja raport kirjutada. Härra Cowdrie naine oli saabunud, aga pol-nud seni oma meest näinud; doktor van der Linden pidi temaga enne rääkima ja siis toob ta naise ilmselt õde Pay-ne'i juurde, kes pakub teed ja kaastunnet. Õde kirjutas raporti kiiruga valmis, sest ta oli selles kogunud, vastas hädaolukorrale naistepalatis oma tavalise rahulikkusega ja oli just minemas tagasi oma kabinetti, lootes enne tööd kiiresti teed juua, kui doktor van der Linden koos proua Cowdriega tema suunas sammus. Õde Payne jäi seisma, võideldes sooviga joosta kiiresti teisele poole; doktor van der Lindeni jaoks oli kõik hästi, tema läheb ilmselt paariks tunniks koju magama ja sööma maits-vat hommikueinet, mille on valmistanud armastav abi-kaasa...

Õde Payne tervitas meest viisakalt ja proua Cowdriet osavõtlikult; naine oli palju noorem, kui ta oli arvanud,

heleda peaga ja trullakas, kenasti meigitud ning hoolikalt riides. Õde Payne mõtles, et kindlasti poleks ta end nii ilusasti meikinud ja riidesse pannud, teades, et ta abikaasa tiriti äsja surma ukse tagant tagasi ja et isegi nüüd oli tal veel jalg ukse vahel...

Proua Cowdrie uuris teda samuti; ilus tüdruk, pikka kasvu ja suurepärase figuuriga, tumedad juuksed pisut sassis. Ta suurte pruunide silmade all olid väsimuse varjud ja sirge nina läikis; igatahes oli ta tõeline kaunitar, ja selliseks ei saanud proua Cowdrie parimagi tahtmise juures.

Doktor van der Linden vaatas teda raskete laugude alt, nägu ilmetu. Ta ütles leebelt: „Ahjaa, õde, kas te oleksite nii kena ja pakuksite proua Cowdriele tassi teed ja kutsuksite talle varsti takso järele? Ma selgitasin, et ta võib siia jääda, kui soovib, aga ta eelistas koju minna.“

Viieteist minuti pärast pidi õde Payne alustama hommikust vahetust, ta pomises midagi vastuseks ja viis proua Cowdrie kabinetti istuma ja teed jooma, aga alles siis, kui doktor oli temaga ülevoolavalt hüvasti jättnud.

„Ma pean tõesti koju tagasi minema,“ selgitas proua õde Payne'ile. „Ma magan väga halvasti, teate, ja see lugu ärritas mind. Ma veedan terve päeva voodis.“

„Teie abikaasa on väga haige...“ alustas Louise ettevaatlikult. „Siin on puhketuba, kui sooviksite jääda?“

„Noh, aga ma ei saa ju midagi teha? Ma pean oma tervisele mõtlema, õde. Kas te arvate, et mu mees saab terveks?“ ...